

НА ДНЕВНОМ РЕДУ ЈЕ САМО ОНА ПОЛИТИКА КОЈА ПОМАЖЕ ДА СЕ ЖИВИ БОЉЕ И ДОСТОЈАНСТВЕНИЈЕ

У социјалистичкој самоуправној Југославији, упркос све разједињености која нам прети, ми смо изнад свега сви упућени једни на друге и најкрупнији проблеми које имамо биће успешно решени тек онда када их будемо решававши заједно и равноправно.

То није унитаризам, већ тековина револуције коју морамо да сачувамо уколико желимо да живимо у Југославији и у социјализму.

Међутим, осим неоспорне чињенице да се судбина нашег друштва мора решавати целовито, и да је Београд део заједнице чију судбину дели, постоји и низ тешкоћа које он има а које може да отклони не чекајући промене и потезе „одозго“.

Један велики део политичког проблема није у рукама Централног комитета Савеза комуниста Југославије, нити ЦК СК Србије, већ у рукама Партијске организације Београда, од Градског комитета, преко општинских комитета, до основних организација Савеза комуниста.

Многе економске муке које су притисле овај град, као што су незапосленост, ниски лични дохоци у делу привреде, школама па и на неким факултетима, ниска продуктивност рада итд., нису у рукама Савезног извршног већа, већ пре свега у рукама самих организација удруженог рада, града и општина.

Ми се морамо суочити са чињеницом да велико и најчешће неоправдано изостајање с посла, огромна администрација, слаба радна дисциплина, прљаве улице нису у надлежности Савезног извршног већа, већ овог града, његових одговорних људи, његових комуниста, да градски саобраћај у Београду, да смрт пацијената који путују од клинике до клинике и који умиру, док се установи надлежност за њихово лечење, нису ствар савезних органа и си-

стемских решења, већ такође одговорних људи, органа и комуниста Београда.

Ако је много дана и седница потрошено за бављење собом, онда сваки комуниста, сваки човек у овом граду морао би да се запита: а колико тек онда дана треба да трају седнице посвећене обуставама рада у неким колективима, до којих је дошло због ниских личних доходака; колико би дана требало да трају седнице Председништва Градског комитета због саобраћајне агоније у коју град упада свако послеподне, када се људи с посла враћају кући итд. Овај град, а не неко други, треба да реши и питања оних факултета и других просветних установа, где се настава одвија у просторијама које је инспекција рада забранила за употребу.

Не треба чекати Савезно извршно веће да би се побољшала радна дисциплина у колективима, а искоришћеност радног времена подигла на ниво који је у Љубљани или Загребу; да би се скратио предуги период изградње капиталних инвестиција и станова; да би се променила привредна структура у Београду, да бисмо дошли до производа које тржиште захтева, да би се привредна структура мењала у прилог делатности које захтевају више стручног и научног рада, а на штету сада доминирајуће привредне структуре; а поготово не треба чекати да би се извршила рационализација неких друштвених делатности и државне управе у Београду.

Јер, неће бити ни веће производње, ни већег дохотка, ни пораста извоза, ни повећања продуктивности, ни смањења незапослености, ни других неопходних економских ефеката за убрзање привредног развоја, ако се основне економске одлуке не пренесу тамо где им је место — у привреду и друштвене делатности.

Решење проблема мора дакле узети на себе Организација Савеза комуниста Београда и сва руководства које Београд има, београдски комунисти пре свега. Они то морају да учине јединствено и енергично, ослобађајући се при томе духа учмалости коме су се многи прилагодили, али и свих оних појединаца којима промене тешко падају и који их отежавају, најчешће чувајући своје привилегије или бар свој миран и лагодан живот. При том треба бити јасан и отворен — диференцијација до које је дошло на Централном комитету Савеза комуниста Србије и у којој треба да се иде даље до партијских и радних организација, није никаква чистка, није никакав обрачун с људима, већ неопходан начин да се дође до јединства и изврши потребна мобилизација на спрово-

ђењу политике за коју се Савез комуниста определио, а коју јавност подржава.

Организација Савеза комуниста Београда, па ни његово руководство, не могу себи допустити да се баве некаквом и такозваном високом политиком, чије поруке народ, па и чланство Савеза комуниста тешко и једва могу да протумаче.

Време је такво да је на дневном реду само она политика која нам омогућава посао и стан, која нам олакшава лечење и школовање, која помаже да се живи боље и достојанственије. То је данас висока политика. Највиша могућа. Свака друга која се састоји од дугих анализа, конфузних речи и нејасних обећања мора да уступи место оном политичком мишљењу и понашању које људи разумеју и које изражава њихове потребе.

Слободарство, југословенство и оптимизам омладинаца Београдског универзитета и комуниста Универзитета

Што се политичке ситуације у Београду тиче, она је увек дубоко у себи носила снажан дух слободарства, југословенства и оптимизма с којим су Београђани кренули у револуцију 1941. године, с којом су дочекали слободу 20. октобра 1944. године, с којом су касније градили Београд и социјализам у дугим и тешким годинама после рата.

Тај дух и данас живи у Београду, међу радницима, интелекнцијом и омладином пре свега. И логично је, према томе, што су се са ударима на социјализам и Тита тако отворено, јавно и храбро први обрачунали омладинци Београдског универзитета и касније комунисти Универзитета у целини, овог пролећа.

У најтежим тренуцима Београд је увек испољавао свој социјалистички и самоуправни, свој слободарски, свој патриотски дух, дух братства и јединства.

Београд није заборавио ране које су му нанели антикомунизам и братоубилачки рат. И београдски комунисти не смеју дозволити да се ни као сенка најави авет прошлости коју смо средином 40-их година оставили за собом.

Комунисти и радни људи су с правом огорчени стањем на Косову, али свако у целој Југославији треба да зна да због тог огорчења неће допустити да на сцену ступе мржња и реваншизам пре-

ма албанској народности ни на Косову, ни у Србији, ни у Југославији.

Нико тако добро не зна као српски народ колико је њему самом јада нанесено од српских шовиниста и националиста. Они су за српски народ заувек остали његови издајници и тако ће бити и у будуће. Српски народ нису у револуцији и рату предводили националисти, потказивачи и кукавице, већ комунисти скојевци, хероји.

У најтежим данима рата на челу београдских комуниста стајала је Јелена Ћетковић, чија херојска смрт служи за понос свим будућим београдским комунистима. Њено срце данас куца у грудима многих девојака и младића у Студентском граду, фабрикама у Раковици, на улицама Београда. Није њима својствена никаква средњовековна мржња према другим народима, напротив, они су окренути Европи, свету и ХХI веку и спремни су да им пођу у сусрет улажући у то све своје знање и ентузијазам. Ко год их запита видеће — њима је до активности и сарадње, а не до пасивности и нетрпељивости.

Битка за равноправност и братство и јединство, а против сваке мржње међу народима и људима је најлепши и највећи задатак комуниста у целој нашој земљи, и у Београду као главном граду Србије и Југославије.